

спася, не можах да намеря; още повече, че твоя живот за мен е по ценен от нищожната цена, с която можах да го изкупя. Живота ти беше в опасност — вземи утрешните вестници и ти ще прочетеш имената на заловените и признали намеренията си атентатори. Благодаря на providението, че ми помогна да те спася! Вече не ще да те безпокоя — аз съм вече само сянка. Васил Петров.“

*

— Значи богат! . . . Откупува всички места в театъра . . . Дал десетки хиляди, които нарича нищожна цена! . . . Милионер . . . а аз . . . глупачка съм си и туй то . . . Но къде да го търся? Щом той го казва — той е сянка! Уви! Щастieto на два пъти го изпускам . . . А той е снажен, хубав мъж и богат! . .

*

Вестниците беха пълни с подробностите по проектирания и неосъществен атентат, подготвен да тури край на живота на току-що заблестялото слънце върху сцената на родния театър. Водими от злоба, завистници са искали и подготвяли смъртта на талантливата артистка Кети.

Тайната узнава един рицар; който с цената на целото си състояние спасява живота на общата любимка.

*

Излегнала на деван, Кети прилистваше сутринните вестници. С жар тя прочете всичко, писано около нейното име. Никога тя не беше чела толкова много писано за кой да е велик артист. Тя ликуваше, тя търсеше все повече и повече хвалебните редове и, упоена, прескачаше редовете за рицаря . . .

— Благодаря му! Васил ми помогна както никой други . . . но той не бил богат! . . . Жалко! Има жест, но . . . без пари . . . Какво да му правя, когато сянката на сянка се не вижда? — Искал-прахосал си париците! . .

